

Ujirin Benedek

Vágyak

Vágyakat kergettem hosszú éveken át,
Vágyaim lüktették a szívem ritmusát.
Sok vihar dühöngött már életem fölött,
Bízzást dacoltam a szörnyű kínok között...

Mikor távoztok már el sötét viharok?
Óh fiatal vagyok, még élni akarok...
Leghőbb vágyam az, hogy a nap süssön végre
Sokat szenvedett mér Európa népe...

Elvonult a vihar, megszánt a zaj végre,
De nem szűnt meg a jaj és könnyek özöne...
Sok, sok ember lett a vihar áldozata,
Vágyakozva vártuk, mikor szól a nóta?

A szívek sebei behegedtek végre,
De a félelmünknek azóta sincs vége...
Sokszor elhangzott már a szép szó, hogy béke,
A népek vágyait nincs aki megértse?

Nagyon veszélye sok étellel játszani,
A természet szépségét elcsúfítani.
A sok szép virágot ne tegyétek tönkre,
Teljesítsétek a vágyakat örökre...

Nem vágytam én soha fényűző életre,
Csak ifjúkori vágyam közt a legszebbre...
Mint langyos eső virágokat éltetni,
Emberi arcokon mosolyt deríteni...

Ujirin Benedek

Uírin Benedek

Írásaimmal én nem célzok senkire,
Ne vegye magára, akinek nem inge...
Nagyon messze áll tőlem ilyen gondolat,
Ha könyvem olvassa, ne szidjon túl sokat.

Kedves olvasóim, kérem, ne feledjék,
A kabaré, KABARÉ! – tetszik? – nevéssék!
Ha nem tetszik kérem, nem tudok mit tenni –
Nekem ez kabaré, másnak talán semmi...

Uírin Benedek

